

I formavseende är melodien ganska intressant. Efter en försats till orden »Veni . . . . fidelium» följer tre delar, i vilka samma motiv tämligen oförändrat upprepas (»Et tui . . . . accende»; »Qui per . . . . cunctarum»; »Gentes . . . . congregasti»; se ovan!). I denna gestalt torde psalmen med fördel kunna sjungas vid de i handboken föreskrivna och andra tillfällen — men enstämmigt. Vill man utföra den fyrstämmigt a capella, torde Otto Olssons helt nya komposition till texten vara vida att föredraga framför NK 1921 och Svenska Mässan av år 1897.

L. Lindhagen.

Recensioner.

Musikhistoria.

Tobias Norlind, Handbok i svenska musikens historia. Stockholm 1932. Pris kr. 3:75.

År 1901 utgav Norlind, vad han i sitt nya, här ovan angivna, arbete kallar »den första boken i 'Svensk Musikhistoria'» (sid. 80). Att detta måste hava varit ett vanskligt företag för en 22-årig författare ligger i öppen dag. Arbetet präglas icke heller alltid av den tillförlitlighet, som man har rätt att begära av en dylik handbok. Emellertid måste man ge sitt erkännande åt den unge författarens oförvägenhet, som gav honom mod att ge sig i kast med en så krävande uppgift. Företagets karaktär av ett första försök ursäktade åtskilligt och i källornas bristfälliga och utforskade skick låg en annan kraftig ursäkt. Detta skall rättvist erkännas även om man samtidigt beklagar författarens bristande noggrannhet. De antydda ursäkterna gälla icke minst beträffande den äldre kyrkomusikens historia, den enda del av författarens bok recensenten haft anledning att närmare befatta sig med.

Tyvärr blev »den första boken i Svensk Musikhistoria» icke också författarens sista bok i ämnet. 1918 utkom nämligen Svensk Musikhistoria i ny upplaga. Och vad som 1901 kunde anföras till försvar för författaren kunde tyvärr åtminstone

icke alltid upprepas 1918. Man måste nämligen konstatera, att författaren icke synes hava velat lära av andras under de mellanliggande åren utförda arbete. Jag tänker härvid på ett särskilt uppseendeväckande fall av vårdslöshet. I sina hösten 1917 utgivna *Studier i den svenska reformationstidens liturgiska tradition* har Rodhe (s. 84 f.) gjort sig besvär med att korrigera en rad mindre korrekta uppgifter i Norlinds första upplaga, s. 42. Förordet till den nya upplagan är daterat nov. 1918. Icke förty möter oss — som om ingenting hänt — i den nya upplagan samtliga oriktiga uppgifter från den äldre upplagan. Att under sådana förhållanden vänta, att förf. underkastat hela sin uppfattning av reformationstidens liturgiska utveckling en välbehövlig revision med användande av de forskningsresultat, var till Rodhe kommit, är naturligtvis uteslutet. Av den nu utkomna sammandragna upplagan vill det synas, som om författaren icke ens ännu blivit färdig med ett dylikt välbehövligt revisionsarbete. Dock skall tacksamt erkännas, att Rodhes bok verkligen upptagits i litteraturhänvisningarna, även om den ännu icke hunnit avsätta några nämnvärda spår i framställningen.

Av författarens nya bok — avsedd som lärobok vid Musikaliska akademien — har recensenten endast läst de partier, som

behandla den kyrkliga musiken. Den axplockning, som här nedan skall meddelas, är sålunda hämtad från ett mycket litet antal av bokens sidor. Författaren må nu själv tala.

S. 9: »Centralpunkten för hela (den svenska) kyrkan blev ärkestiftet, vid 1000-talets mitt Lund, 100 år senare Uppsala». — Ärkestolen i Lund upprättades dock enligt ganska trovärdiga källor först 1103 (eller 1104).

S. 10: »Inom gudstjänsten (under medeltiden) skulle full enhetlighet råda i hela katolska kyrkan, men de olika länderna fingo dock med tiden olika traditioner». — Beträffande den »fulla enhetligheten» må blott erinras om att först kyrkomötet i Trient tog initiativet till för hela den romerska världen gemensamma gudstjänstliga böcker. Att den senare delen av författarens påstående vänder upp och ner på den liturgiska utvecklingen behöver knappast påpekas. — Om samma eftertridentinska uppfattning av Roms liturgiska lagstiftning vittnar följande yttrande på samma sida: »Sequensen var ett mera individuellt led i gudstjänsten och lydde ej direkt under Roms reglerande makt.»

S. 13: »Kyrkliga sångböcker från 1400-talet äro ej sällsynta. De innehålla dels den gregorianska gudstjänstsången, dels sekvenser och hymner.» — Vilket motsatsförhållande råder väl mellan den gregorianska gudstjänstsången å den ena sidan och sekvenserna och hymnerna å den andra sidan? Utgöra icke sekvenserna och hymnerna en del av den gregorianska gudstjänstsången. Det ser verkligen ut, som om författaren vore okunnig om att sekvensen hörde med till mässan, ty längre ned på samma sida säger han om 1493 års Graduale: »Jämte högmässogudstjänstens allmänna delar finnas i denna en präktig samling sekvenser.» Yttrandet vittar om samma liturgiska osäkerhet, som kommit författaren att i sin bok »Latinska skolsånger» (s. 22) framställa det

håpnadsväckande påståendet, att *Venite* hör med till mässans delar.

Det beklagligaste med författarens översikt av den medeltida gudstjänstliga musiken är dock icke dylika enstaka anmärkningsvärda företeelser. Det beklagligaste är fastmera, att hela avdelningen verkar som en samling spridda notiser, valda på måfå, rörande musikaliska former, som läsaren får lära känna endast till namnet. Det hela verkar ett hopplöst virrvarr. Så fjärran från vår tids musikaliska former, som många av dessa gregorianska sångarter äro, hade här krävts förklaring och åter förklaring. Ett ytterst sparsamt urval av notiser och namn men så utförliga förklaringar som utrymmet medgivit, hade här varit det rätta. Och självfallet hade författaren åtminstone i någon mån behövt att kunna skilja mellan huvudsak och bisak. Man söker t. ex. nu förgäves efter någon antydning om de båda huvudformerna inom det medeltida gudstjänstlivet: mässan och officiet eller tidegården. Icke ett ord får man veta om det som utgjorde kärnan i den gregorianska musiken: psalmodien. Icke ens namnet psalmodi nämnes, om jag sett rätt. I jämförelse härmed är det väl relativt oväsentligt, att t. ex. korstadgan i Linköping av år 1272 stadgar böter för försummelse i kortjänsten eller att vi från 1400-talet äga officier till Simeon, Joachim, Jungfru Marias systrar och Katarina av Johannes Benecchini (död 1461). Läsaren svävar ju i alla fall i den lyckligaste okunnighet om vad som menas med både officium och kortjänst.

Vi övergå nu till den gudstjänstliga musiken efter reformationen.

Enligt författarens framställning fick Ol. Petri först reglerandet av den gudstjänstliga musiken om hand. Han tänker därvid på 1531 års mässa. Att Brilioth påvisat, att denna ej alls var avsedd att ersätta den sjungna högmässan utan den lästa »stilla» mässan, och att det därför är fullt naturligt, att den icke lämnar

någon nämnvärd plats åt sången, har tydligen undgått författaren, som väl icke ansett sig behöva taga någon befattning med den litteratur som kommit ut sedan 1901.

S. 20 talar författaren om »communitio-antifonen», vilket anmälarer skulle betraktat som ett tryckfel, om han icke till sin oförställda förvåning hade funnit det också i boken av år 1901 (s. 37, där det möter två gånger, ena gången i så gott sällskap som *Symboleum apostolicum*) och i upplagan av år 1918 s. 44 (likaledes två gånger; däremot har 1918 symboleum blivit rättat). Det underligaste är dock, att förf. s. 25 använder den mera vanliga formen *communio*. Anledningen till bibehållandet av *communitio*-formen synes då icke kunna vara någon annan än att förf. ansett det vara en plikt att icke låta den vänstra handen veta vad den högra gjort. — Överraskande nog finner rec., att författaren beträffande *gradualem* betydligt moderniserat sin uppfattning. 1901 (s. 37) och ännu 1918 (s. 44) var det en *antifon*, 1932 har det verkligen blivit ett *responsorium*.

S. 21: »*Sanctus*, nattvardsmässans viktigaste del, kunde sjungas eller läsas.» Här är sålunda frågan om *texten* till *Sanctus*. Varifrån har förf. fått att denna skulle utgöra nattvardsmässans viktigaste del? Nattvardsmässans viktigaste del är väl instiftelseorden. —

S. 21: Som ett dunkelt orakelord verkar upplysningen: »Dagkursen försvann och nattkursen inskränktes.» Vad tror väl förf. att läsaren får för uppfattning av denna oförmedlade och oförklarade *notis*? I bästa fall tror han väl, att förf., i likhet med vad Cicero stundom lär göra, inte menar någonting alls utan endast ägnar sig åt idel vältalighet.

S. 21: Uttrycket »få tillbaka» den gamla medeltida sången om strävandena under 1530-talet vittnar om en alltför antikverad uppfattning av reformationstidens kult-

problem, för att det skulle behöva ytterligare understrykas. (Jfr fortsättningen: »Så tillstades t. ex. redan 1537, att *introitus* och *gradualem* på gammalt vis sjöngos på latin.» Här var ej fråga om något återinförande, blott ett medgivande åt *praxis*, när den svenska mässan började att användas som ersättning för högmässan.)

S. 21: »Den lutherska tidens första period 1530—1570 blev således ej av så stor reformerande betydelse för gudstjänsten.» Man häpnar över denna sammanfattande karakteristik, sedan förf. i det föregående förklarat, att under denna period nästan hela det medeltida gudstjänstlivet raserats, så att »knappt mer än den enkla högmässan — så gott som utan sång — stod kvar».

S. 21: »Någon verklig försvarare av musikens rätt fanns ej.» Att representanten för den musikhistoriska forskningen vid Musikaliska akademien skulle ha hunnit göra sig bekant med de av Nat. Fransén utgivna skrifterna av Laurentius Petri, som ådagalägga, att den svenska kyrkan vid denna tid i sin primas ägde en både kunnig och intresserad förkämpe för den gudstjänstliga musikens krav, kan naturligtvis icke förutsättas.

S. 24: Författarens omdöme om Laur. Jonae Gestricii Sanger, att denna bok har en tämligen starkt framträdande katolsk prägel är ganska underligt. Den upp- tar visserligen många latinska hymner i översättning men samtliga dessa äro dock från protestantisk synpunkt oklanderliga. Och den större delen av boken är översättningar från den tyska reformationstidens psalmdiktning.

S. 25 påstår förf., att Johan III:s liturgi ville återinföra bl. a. den gamla latinska *communio*. Denna beskyllning synes ha mycket måttligt fog för sig. Såsom ersättning för *communio* rekommenderar nämligen Liturgien i första rummet »Förlän oss Gud din helga frid». Krävdes på

grund av antalet kommunikanter ytterligare sång, hänvisades till responsoriet »Discubuit Jesus», som också anbefalles (likaledes på latin) av 1614 års Handbok, samt till antifonen »O sacrum convivium».

S. 25 påstås att psalmsången i högmässan 1614 definitivt fick den form den ännu i dag har. »De övriga (tar hänsyn till *Allena Gud i himmelrik*) psalmerna före predikan fastställas som förut.» Härvid åsyftas K. O. 1571. Detta är dock fel. K. O. 1571 nämner åtm. alternativt (som förf. mycket riktigt påpekat) en svensk psalm som begynnelse till mässan. Handboken 1614 utelämnar däremot denna ingångspsalm. Icke med ett enda ord antydes den varken 1614 eller 1693. Den inkom i handboken först 1811. Icke ens detta år hade emellertid »psalmsången definitivt fått den form den ännu i dag har», ty först 1894 infördes den s. k. offertoriespsalmen (psalmen före nattvardsavdelningens begynnelse).

Det behöver knappast sägas, att den bild av reformationstidens gudstjänstliga musik, som förf. lämnar, är oklar, förvirrad, delvis rent vilseledande. Icke ett spår kan skönjas av ett försök att draga upp de stora linjerna i utvecklingen, vilket dock ingalunda hade varit omöjligt, om förf. hade gjort sig nödtorftigt förtrogen med den nyare litteraturen i ämnet. Utan tvivel var året 1901 — det år då den första boken i svensk musikhistoria utkom — ett högeligen betydelsefullt år, men fullständigt avstamat har väl ändå icke all liturgisk och musikhistorisk forskning efter detta år. Det är lyckligtvis icke ofta man i en bok som framträder med liknande pretentioner (se förordet) råkar ut för en så genomgående osmält framställning.

Det är att hoppas att en granskning av bokens övriga partier icke skulle giva ett lika nedslående resultat.

Knut Peters.

Blandad kör.

Per Steenberg: Fire Kirkekor, Kirkelige Korsanger och 3 Koralbearbejdelser. Norsk Musikforlag, Oslo.

Den för oss svenskar icke alldeles obekante norske kyrkomusikern Per Steenberg har på Norsk Musikforlag utgivit tre samlingar vokalmusik: »Fire Kirkekor», »Kirkelige Korsanger» och »3 Koralbearbejdelser». Naturligtvis kunna de, på grund av språket, ej användas till gudstjänstbruk här i Sverige, men för konsertändamål lämpa de sig gott. Kompositören har i samtliga sånger fått fram den trovissa, fasta, kanske något kantiga kristna stilen, och jag vill särskilt nämna »3 Koralbearbejdelser» för hans intressanta och vackra sättning av »En jungfru födde ett barn i dag». Nr 5 i »Kirkelige Korsanger» är någon variant av vår liturgiska aftonpsalm »Christe, qui lux es». »Fire Kirkekor» verka något mera frigjorda och moderna än de två andra samlingarna. Nr 4 i denna sist nämnda samling är en 8-stämmig motett, »Juble, I rettferdige», vilken är en verklig bravursak för en god och ej alltför liten motettkör. Roligt vore att någon gång vid en kyrkokonsert få höra denna vackra motett.

S.-G. S.

C. Rogberg: Pingsthymn. Nordiska Musikförlaget. Pris 20 öre.

Vårt hymnförråd utökas lugnt men säkert. För en liten tid sedan utkom »Pingsthymn» för fyrstämmig kör à capella av C. Rogberg. Texten är skriven av den ofta anlätade textförfattaren Paul Nilsson. Det musikaliska uppslaget är mycket gott, men hymnen visar en torftighet i harmoniken, som gör den i viss mån enformig.

S.-G. S.

För skolkör och orkester.

Neue Schulkantaten zur Pflege des gemeinsamen Musizierens von Schulchören und Schulorkestern herausgegeben von Fritz Jöde. J. Rieter-Biedermann, Leipzig. 1. Eduard Zuckmayer: Kameradschaft. 2. Heinrich Spitta: Winteraustreiben. 3. Ernst Lothar von Knorr: Der Lohn des Fleisses. 4. Ernst Lothar von Knorr: Die Strafe der Faulheit. 5. Hermann Erpf: Der Grimmig Tod. 6. Karl Marx: Weihnachtskantate.

Behovet av lämplig musiklitteratur för våra skolkörer och skolorkestrar är mycket stort. Den musik, som nu användes, lämnar ofta mycket övrigt att önska. Varje försök att berika denna litteratur skall med tacksamhet mottagas av våra musiklärare. Det var också med stora förväntningar man tog del av den serie skolkantater, som nyligen utgivits på Rieter-Biedermanns förlag. Tyvärr blev det en besvikelse. Samtliga kantater — besättningen både vad kör och orkester beträffa idealisk — äro hållna i en extrem modernistisk riktning, som gör dem olämpliga som skolmusik. De äro säkerligen också med ett par undantag omöjliga att utföra åtminstone i våra skolor. v. Knorrs båda kantater — musikaliska skämtstycken — äro visserligen spirituellt och roligt skrivna, men det humoristiska skulle knappast uppskattas av vare sig våra ungdomar eller åhörarna till deras prestationer. Zuckmayers kantat »Kameradschaft» verkar sökt och andefattig. Heinrich Spittas »Winteraustreiben» är mera sympatisk i sin kärva, arkaiserande stil. En av Tysklands yngre mera bemärkta tonsättare, Karl Marx, vars kyrkomusik vi med stor behållning kunna studera, har bidragit med en julkantat, byggd på en gammal julsång. Man måste beundra det mästerskap, varmed han bygger upp denna julmusik, men trots stora skönhetsvärden ställer man sig tveksam inför denna musik. Hermann Erpfs

»Der Grimmig Tod» synes mig, trots det mörka och allvarliga innehållet, vara den enda ljuspunkten i denna serie. Den lilla enkla kantaten, som är skriven på en gammal tysk folkvisa — melodien återfinna vi i vår koralbok som nr: 497 —, är värd att lära känna. Det kärva tonspråket ofta unisont eller i tvåstämmig sats är gripande, mänskligt och förstäeligt.

J. H.

För undervisningen.

Sven Lizell: Kortfattad lärobok i Musikens Första Grunder med tonträfningsövningar och kanons. Ny tillökad upplaga. Elkan och Schildknecht. Del I, II, III å 1:60.

En enkel, praktisk och lättfattlig handledning i musikens första grunder, skriven med speciell tanke på folkkörernas utbildning. Delarna I och II behandla de första grunderna jämte tonträfnings- och gehörsövningar, del III skalor och kanons. Skalorna hade kanske kunnat behandlas mindre utförligt och i stället kyrkotonarterna åtminstone omnämnts. Det skulle ej heller skadat, om antalet kanons hade varit större. Betydelsen av att sjunga kanons kan ej nog betonas. Till denna sista avdelning har David Wikander lämnat värdefulla bidrag.

J. H.

Handbuch der deutschen evangelischen Kirchenmusik. Nach den Quellen hrsg. von Konrad Ameln, Christhard Mahrenholz und Wilhelm Thomas, unter Mitarbeit von Carl Gerhardt. Verlag Vandenhæck & Ruprecht, Göttingen.

Detta arbete, varav ett par häften utkommo förra året, är avsett att bli en modern motsvarighet till Schoeberleins Schatz des liturgischen Chor- und Gemeindegesanges. Det kommer att bestå av fyra band: Der Altargesang, Das gesungene Bibelwort, Das Gemeindelied och Das

gottesdienstliche Orgelspiel. Varje del blir försedd med en utförlig historisk framställning. Arbetet beräknas föreligga färdigt 1936. Det utkommer årligen med 4—6 häften om fyra 16-sidiga ark i notformat à Rmk. 4: 40. Att döma av de utkomna häftena, torde det komma att höra till de verk, som en kyrkomusiker och en kyrkomusikaliskt intresserad präst ogärna vill avvvara. A. O. T. H.

Till uppbyggelse.

Småskrifter om Kristendomen, n:r 22—29. *Diakonistyrelsens förlag, Stockholm. Pris 20 öre st.*

I denna propagandaserie har utgivits 8 nya små häften av lekmän och präster i ämnen berörande det inre livet (Helgelse av Ernst Lönegren, En fast livsåskådning av Hugo Odeberg, I tröthetstider av G. Friman, Enskild själavård av E. Monton) och kyrkligt arbete (Religionen och barnen av J. Källander, Om missionen av Herman Sandegren, Lekmannasynpunkter på förkunnelsen) och bibelkunskap (Vad det heliga landet berättar av S. Linder). Praktiska ströskrifter för arbetet i församlingarna. A. A.

S. F. Fredlund: Andra årgångens högmässotexter I och II. 238 och 274 s. Håkan Ohlssons Boktryckeri, Lund. Inb. 4 kr. pr del.

Det är en märklig predikosamling, som med dessa båda band börjat utgivas. De nu utkomna banden ansluta sig till årets högmässotexter och andra bandet sträcker sig fram t. o. m. pingsten. Det ligger något märkligt redan däri, att man så gott som omedelbart efter en prästs död kan börja utgiva hans samlade predikningar. Predikningarna komma tydligen att omfatta produktion från såväl tidigare som senare år. Här är alltså en präst med så stor vördnad för Guds ord, att varje

predikan under alla de många prästarens alla söndagar är så väl förberedd, så noggrant i detalj utarbetad med angivande av ingångsspråk, ämne, delar och psalmer, att allt kan utgivas i befintligt skick, ingen bearbetning behöver företagas, man har blott att välja i den rika förrådskammaren.

För ej länge sedan lästes i en ledande tidning en prästerlig artikel om kristendomens feminisering. Belägg för detta påstående kunna säkerligen icke hämtas ur dessa predikningar. Kontraktsposten Fredlund var till det yttre en hövdingegestalt, hans predikoframförande var kraftigt och manligt, och tonen i hans predikningar är genomgående en kärv, modig, trosfrisk lutherdom. Han är en predikant, fostrad i rätte lärares skola. Han uppehöll ju schartauanska traditioner, men han var en alltför stark och rik personlighet för att kunna stelna i något schematiskt maner. Hans predikningar äro rikt nyanserade, men han är ständigt bunden av sin rika känndom i Guds ord och av sina stora anspråk på ordning, reda och klarhet i förkunnelsen. Mycket blir förvisso att hämta ur detta verk, allteftersom dess utgivande fortskrider. Utstyrseln är gedigen och tilltalande.

E. L.

Alfred Fridner: För stilla stunder. 222 s. Sundquist o. Emond, Lund. Hft. 3: 50.

Så snart en predikant har något verkligt att säga, tränger alltid hans budskap på ett särskilt sätt igenom. Vid sådana tillfällen märker man, att en förkunnelses värde ligger allenast i det andliga liv, som den rymmer, och däruti, att detta andliga liv är så starkt, att det kan meddela sig åt andra. Är förkunnelsen sådan behöver man ju ej nödvändigt ha personligen hört förkunnaren: även det skrivna och tryckta ordet avlägger ett tillräckligt tydligt vittnesbörd. Orden, tilläventyrs hopsamlade från en förkunnare, som gått hädan, stå

där alltfört som förmedlare av ande och liv.

Man gör sig dylika reflektioner inför ovanstående betraktelser. Vem är författaren? En för de flesta förmodligen okänd präst, död för ett tiotal år sedan. Men hans budskap har livets krafter i sig. Med tacksamhet noterar man, att betraktelserna föregås av en kort minnesteckning, som ställer fram för oss mannens bild, levnadshistoria och verksamhetsfält. Så hör man honom predika. Det är en andeburen förkunnelse. Och dock såges, att dessa betraktelser innehålla blott strödda tankar av honom, och att exempelvis det rika bildspråk, som han så träffande använde, ej här kunnat medtagas. Han talar så ofta om att *uppleva*. Man märker att för denne predikant hava kristendomens sanningar blivit levande verkligheter, och han brinner av helig åstundan, att det måtte bli så även för andra. Han talar också ofta om de härliga *möjligheter*, som Gud genom Kristus skapat: »...omgivna av ändlösa möjligheters salighet gå vi där...» Och Guds möjligheter förverkligas därigenom, att man blir hjälplös i egen kraft och försänker sig allt djupare i Kristi kärlek för att så bliva hans redskap och i tro »höja sig över hela det naturliga sammanhanget av orsak och verkan till den levande Faderns allmakt och kärlek».

Denna bok är ett vittnesbörd om vad trons kraft förmår. En ung man känner tidigt sin kallelse att bli ett Guds redskap till andras frälsning. Han har svåra hinder att övervinna ej blott innan han nått sitt mål utan även på det arbetsfält, som senare blev hans. Men allt möter han som en kristen: Så hjälper honom allt, prövningarna ej minst, att i sig själv levandegöra de kristna sanningarna, att »draga eviga värden» in i sin själ och så, ödmjuk och glad, verka i evangeliets kraft, så att — enligt vad levnadsteckningen tyckes antyda — ödemarken börjar blomstra.

E. J.

Meddelanden.

Val. Till innehavare av förenade tjänster hava utsetts: i Blackstad, Klm. Göte Nilsson, därst., i Holmestad, Skb. Hilmer Svensson, Valstad.

Revision av lotterimedelskassan.

Utdrag ur protokoll, fört vid sammanträde med Svenska Kyrkans Diakonistyrelse den 26 januari 1933.

§ 30.

Mom. 1. Till Diakonistyrelsen hade gjorts särskild framställning, att Diakonistyrelsen måtte genom särskilt utsedda personer låta verkställa revision av Kyrkosångens Vänners, Sveriges Allmänna Organist- och Kantorsförenings och Sveriges Kyrkosångsförbunds räkenskaper för år 1932, i vad de avsågo dem enligt Kungl. Maj:ts resolution den 9 november 1928 tilldelade lotterimedel.

I en till styrelsen ställd, i januari 1933 dagtecknad skrivelse hade Direktör R. Runmark och f. d. Kamreraren F. Nordberg, vilka år 1932 fullgjort liknande uppdrag, meddelat, att de verkställt sagda revision och icke funnit anledning till anmärkning. Efter tagen del av Ekonomiskommitténs utåtande beslut Diakonistyrelsen för sin del godkänna den anmodan, som under hand gjorts till Herrar Nordberg och Runmark att utföra revisionen i fråga och uttala att, såvitt Diakonistyrelsen kunnat finna, anledning till anmärkning icke förefunnes i fråga om förvaltningen och användningen av ovan omnämnda lotterimedel till och med 1932 års utgång, av vilka medel enligt den i berättelsen intagna tablån, vid senaste årsskifte i bankinrättning vore insatta kronor 2,094: 82.

Som ovan
Ivar H. R. Widegren.

Justerat d. 30/3 1933.

Anders Hagardt.

Godk. av styrelsen

K. J. Ekman.

Ur protokollet:
Ivar H. R. Widegren.